

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Asan/3/2018
Identifikačné číslo spisu: 7013200666
Dátum vydania rozhodnutia: 20.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7013200666.5

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobkyne: JUDr. Lucia Žužová, t. č. súdny exekútor, so sídlom v Michalovciach, Okružná č. 5, právne zastúpená JUDr. Adrianou Krajníkovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Kuzmányho č. 57, proti žalovanej: Slovenská komora exekútorov, Disciplinárna komisia, so sídlom v Bratislave, Šustekova č. 3697/49, právne zastúpená JUDr. Róbertom Selvekom, advokátom so sídlom v Košiciach, Němcovej č. 30, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej z 3. júla 2012 č. DK 28/2010, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. mája 2018, č.k. 6S/101/2013-151, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobkyne z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 24. mája 2018, č.k. 6S/101/2013-151, podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej z 3. júla 2012, č. DK 28/2010, ktorým podľa § 228 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „EP“) potvrdila rozhodnutie disciplinárnej komisie z 19. októbra 2011, č. DK 28/2010. Disciplinárne obvinenej (žalobkyni) bola zároveň uložená povinnosť uhradiť trovy konania pred odvolacím disciplinárnym senátom vo výške 271,81 €. Týmto prvostupňovým rozhodnutím bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia podľa § 220 ods. 2 EP a za toto disciplinárne previnenie jej bolo uložené disciplinárne opatrenie podľa § 221 ods. 2 písm. b/ EP, a to peňažná pokuta vo výške 3 300,- €; zároveň jej bola uložená povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 340,94 €. Závažné disciplinárne previnenie žalobkyne spočívalo v tom, že táto v období od 26. septembra 2008 do 2.

októbra 2008 v Michalovciach v rámci realizácie exekučného konania vedeného pod sp.zn. EX 25/2004, v rozpore so svojimi povinnosťami plynúcimi z § 165 ods. 1 EP, nepoukázala oprávnenému subjektu - M. prikázané finančné prostriedky vo výške 20 601,14 € v zákonom stanovenej lehote 7 dní po schválení rozvrhu výťažku, ale uvedenému oprávnenému subjektu vyplatila len sumu vo výške 17 281,- €, a to až v období od 4. decembra 2008 do 30. júna 2009. Týmto konaním nerešpektovala právoplatné uznesenie Okresného súdu Bardejov z 19. augusta 2008, č.k. 4Er/17/2004-95, ktorým bol schválený rozvrh výťažku ako aj ustanovenie § 3, § 46 ods. 1 EP.

2. Krajský súd skutky žalobkyne kladené za vinu považoval za riadne zistené, tieto boli jednoznačne preukázané skutkovými zisteniami, pričom porušenie povinností súdneho exekútora vymedzené v skutkovej vete rozhodnutia disciplinárneho senátu nepoprela ani sama žalobkyňa. Uviedla len argumenty na svoju obranu, ktoré mali jej konanie ospravedlniť, ktoré sú však pri vykonávaní činnosti súdneho exekútora ako verejného činiteľa absolútne neprípustné. Žalobkyňa svojím konaním postupovala v hrubom rozpore s ustanoveniami Exekučného poriadku (§ 165 ods. 1 a § 46 ods. 1 EP).

3. Námietku žalobkyne, že jej nebol doručený návrh na začatie konania ako aj obe rozhodnutia disciplinárnej komisie do vlastných rúk, nakoľko obvineným nie je Exekútorský úrad JUDr. Lucia Žužová, ale fyzická osoba JUDr. Z. B., nar. X. G. XXXX, vyhodnotil krajský súd ako neopodstatnenú. Uviedol, že ku konaniu, za ktoré bola žalobkyňa disciplinárne stíhaná a bolo jej uložené disciplinárne opatrenie, došlo v súvislosti s realizáciou konkrétneho exekučného konania. Exekučné konanie, respektíve exekúciu môže vykonávať výlučne súdny exekútor na základe poverenia vydaného exekučným súdom. V prípade porušenia konkrétnych zákonných ustanovení, preto musí nastať disciplinárna zodpovednosť súdneho exekútora. Napokon aj z návrhu na začatie disciplinárneho konania z 29. októbra 2010 vyplýva označenie disciplinárne obvinenej, ktorou je JUDr. Lucia Žužová, Exekútorský úrad so sídlom v Michalovciach, Okružná 5. Konanie súdneho exekútora je konaním exekútorského úradu, a preto aj doručovanie do vlastných rúk súdneho exekútora je doručovaním na adresu sídla jeho exekútorského úradu. Bolo by absolútne iracionálne v súvislosti s disciplinárnou zodpovednosťou súdneho exekútora JUDr. Lucie Žužovej písomne komunikovať s občanom JUDr. Z. B.. Na tomto mieste poukázal na § 6 ods. 1 Výnosu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 15. júna 1998, číslo 1618/1998-60, ktorým sa vydáva Kancelársky poriadok pre súdnych exekútorov, podľa ktorého písomnosti prijíma exekútor alebo poverený zamestnanec exekútora. V súvislosti s namietaným porušením § 24 ods. 1 Správneho poriadku upravujúceho doručovanie do vlastných rúk, dal krajský súd do pozornosti, že otázka doručovania v správnom konaní je vo všeobecnosti upravená v ustanovení § 24 až § 26 Správneho poriadku. Vo veciach disciplinárneho konania proti exekútorom vzťah medzi Správnym poriadkom a Exekučným poriadkom a na jeho základe prijatým Disciplinárnym poriadkom Slovenskej komory exekútorov je na úrovni všeobecný - špeciálny zákon, kde Správny poriadok je všeobecným právnym predpisom a Exekučný poriadok špeciálnym právnym predpisom. V tomto prípade sa uplatní zásada „lex specialis derogat legi generali“, t.j. špeciálny zákon alebo jeho ustanovenie ruší všeobecný zákon alebo jeho ustanovenie, čo napokon vyplýva aj z § 1 ods. 1 Správneho poriadku.

4. K žalobkyňou namietanému porušeniu ústavných práv na spravodlivé prejednanie veci z dôvodu konania ústneho pojednávania v jej neprítomnosti, ako aj v neprítomnosti jej zvolenej zástupkyne, a to aj napriek ospravedlneniu, krajský súd s poukazom na existujúcu judikatúru (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. januára 1999, sp.zn. I. ÚS 68/1998, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. marca 2009, sp.zn. 2Sžo 108/2008, a z 1. apríla 2009, sp.zn. 6Sžhuv 7/2008), a z nej plynúci záver, že porušením procesných práv účastníka nie je, ak sa riadne predvolaný účastník alebo jeho splnomocnenec neustanoví na pojednávanie, hoci neúčast' ospravedlnil, avšak príslušný orgán, na ktorom sa pojednávanie má konať, neuzná dôvod za dôležitý a vec prejedná v neprítomnosti tohto účastníka. Žalobkyňa, ako aj jej zvolená zástupkyňa vedeli o kolízii dvoch pojednávanií v tom istom termíne v dostatočnom časovom predstihu a zároveň sa jednalo o druhý vytýčený termín pojednávania. Žalobkyňou uvádzaný dôvod preto krajský súd nepovažoval za akceptovateľný dôležitý dôvod ako nevyhnutný predpoklad odročenia riadne a včas vytýčeného pojednávania. Obsahu základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania a aby sa tento mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, nezodpovedá povinnosť vyhovieť akejkoľvek jeho žiadosti na odročenie

pojednávania. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na list predsedníčky disciplinárneho senátu Mgr. C. z 27. septembra 2011 a adresovaný predsedovi disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov JUDr. E., z obsahu ktorého mal krajský súd jednoznačne preukázané účelové vyhýbanie sa žalobkyne a jej právnej zástupkyne z neúčasti na zasadnutí disciplinárneho senátu dňa 20. septembra 2011.

5. K poslednej námietke žalobkyne týkajúcej sa dátumu vydania rozhodnutia krajský súd uviedol, že nesprávne uvedený dátum na prvostupňovom rozhodnutí - 19. október 2011, považoval za chybu vzniknutú pri písaní rozhodnutia, pretože ako z obsahu rozhodnutia žalovanej, tak aj z obsahu spisu žalovanej bolo nepochybné, že pojednávanie v disciplinárnej veci žalobkyne sa konalo dňa 20. septembra 2011; takúto chybu môže žalovaná opraviť aj bez návrhu a upovedomiť o tom účastníka disciplinárneho konania.

6. Vzhľadom na vyššie uvedené, krajský súd konštatujúc pritom zákonnosť postupu a rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov v preskúmvanej veci, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. O náhrade trov konania súd rozhodol s poukazom na § 167 ods. 1 a § 168 tak, že účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal, keď žalobkyňa v konaní nebola úspešná a žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil.

II.

8. Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

9. Namietala, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP), rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP).

10. Namietala nezákonnosť postupu spočívajúcu v tom, že žalobkyne neboli doručované písomnosti, o ktorých tak ukladá zákon v príslušných ustanoveniach. Poukázala na § 9 ods. 2 Disciplinárneho poriadku, § 24 ods. 1 a 25 ods. 1 Správneho poriadku, § 66 ods. 1 Trestného poriadku ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 20S/77/2014 podľa ktorého cit.: „Na disciplinárne konanie a na práva a povinnosti účastníkov tohto konania sa primerane použijú ustanovenia Trestného poriadku (poznámka 17) k § 57 ods. 7 cit. zákona) a to vtedy, ak konkrétne postupy nie sú upravené prioritne v Zákone o advokácii alebo v Disciplinárnom poriadku komory.“ Uvedené je možné rovnako aplikovať na disciplinárne konanie Slovenskou komorou exekútorov, nakoľko disciplinárna zodpovednosť spočíva na tej rovnakej okolnosti, že disciplinárne previnenie je zavinené nesplnenie alebo porušenie povinností, v danom prípade exekútora, ktorú trestnú/disciplinárnu zodpovednosť možno pripísať a vyvodiť iba voči príslušnej fyzickej osobe - občanovi. Prevzatie príslušných listín, určených do vlastných rúk disciplinárne/trestne obvineného občana, splnomocnencom jeho úradu, kancelárie alebo zamestnávateľa, je neúčinné. V danom prípade sa jedná o správny disciplinárny delikt, ktorý spočíva v porušení právnych povinností súvisiacich s výkonom verejnej služby. Subjektom sú fyzické osoby, ktoré sú v osobitných právnych vzťahoch k určitej ustanovizni; majú osobitné práva a povinnosti plynúce z tohto vzťahu. Postih týchto druhov správnych deliktov nie je upravený jednotne, ale vo viacerých osobitných právnych predpisoch. Na prejednanie disciplinárnych priestupkov sa nevzťahuje postup podľa Správneho poriadku, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Na predmetné disciplinárne konanie sa primerane použijú ustanovenia Trestného poriadku.

11. Ďalej poukázala na to, že disciplinárna zodpovednosť je analógia trestnej zodpovednosti, čo všetko je sankčná zodpovednosť osobnej povahy občana - v danom prípade ako verejného činiteľa, ktorá okolnosť označenia povolania (exekútor) je tu determinujúca pre účely posúdenia legitimacy subjektu skutku, ako špeciálneho subjektu (verejného činiteľa), nie pre okolnosť doručovania mu listín v súvislosti s výkonom tejto funkcie ako to nesprávne poníma súd prvého stupňa. To preto, že funkcia verejného činiteľa - exekútor, nemá deliktuálnu zodpovednosť, ale ju má vždy fyzická osoba - občan,

ktorá túto funkciu zastáva.

12. Tiež namietala tú skutočnosť, že Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 14. januára 2015, sp.zn. 7S/15/2014, v obdobnej veci tej istej žalobkyne tejto žalobnej námietke vyhovel. V tejto súvislosti poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 03. novembra 2006, sp.zn. III. ÚS 192/06, podľa ktorého, ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odchylným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

13. Uzavrela, že konanie súdneho exekútora je síce konaním exekútorského úradu, avšak v otázke disciplinárnej, alebo trestnej roviny ide o deliktuálnu spôsobilosť fyzickej osoby. Preto sa doručovanie do rúk obvineného vykonáva do jeho vlastných rúk, ako fyzickej osoby (občana), a nie prostredníctvom splnomocnenca jeho exekútorského úradu. V predmetnom disciplinárnom konaní nebola teda splnená podmienka doručovania príslušných listín - návrhu na začatie disciplinárneho konania, predvolaní na disciplinárne pojednávania a rozhodnutí vo veci samej, do vlastných rúk disciplinárne obvineného.

14. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

15. Žalovaná sa ku kasačnej sťažnosti žalobkyne nevyjadrila.

IV.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedených v kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 1, 2 SSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

17. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

18. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

19. Podľa § 135 ods. 1 SSP na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy.

20. Podľa § 194 ods. 1 SSP správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

21. Podľa § 195 SSP, správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak

a) zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci alebo skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v

rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu,

b) ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodit' zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie,

c) ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie,

d) ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukladanie sankcií v rámci správneho trestania,

e) ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy.

22. Podľa § 197 SSP správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, môže doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy, a to aj na návrh účastníka konania, ktorým však nie je viazaný.

23. Podľa § 194 ods. 2 SSP, ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

24. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

25. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd postupom podľa § 190 SSP zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej z 3. júla 2012, č. DK 28/2010, ktorým podľa § 228 ods. 3 EP potvrdila rozhodnutie disciplinárnej komisie z 19. októbra 2011, č. DK 28/2010. Disciplinárne obvinenej (žalobkyni) bola zároveň uložená povinnosť uhradiť trovy konania pred odvolacím disciplinárnym senátom vo výške 271,81 €. Prvostupňovým rozhodnutím bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia podľa § 220 ods. 2 EP a za toto disciplinárne previnenie jej bolo uložené disciplinárne opatrenie podľa § 221 ods. 2 písm. b/ EP, a to peňažná pokuta vo výške 3 300 €; zároveň jej bola uložená povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 340,94 €. Závažné disciplinárne previnenie žalobkyne spočívalo v tom, že táto v období od 26. septembra 2008 do 2. októbra 2008 v Michalovciach v rámci realizácie exekučného konania vedeného pod sp.zn. EX 25/2004, v rozpore so svojimi povinnosťami plynúcimi z § 165 ods. 1 EP, nepoukázala oprávnenému subjektu - M. prikázané finančné prostriedky vo výške 20 601,14 € v zákonom stanovenej lehote 7 dní po schválení rozvrhu výťažku, ale uvedenému oprávnenému subjektu vyplatila len sumu vo výške 17 281,- €, a to až v období od 4. decembra 2008 do 30. júna 2009. Týmto konaním nerešpektovala právoplatné uznesenie Okresného súdu Bardejov z 19. augusta 2008, č.k. 4Er/17/2004-95, ktorým bol schválený rozvrh výťažku ako aj ustanovenie § 3, § 46 ods. 1 EP.

26. Vzhľadom na obsah kasačnej sťažnosti predmetom konania pred najvyšším súdom zostalo posúdenie správnosti záverov krajského súdu vzťahujúcich sa výlučne k spôsobu doručovania písomností žalobkyni ako disciplinárne obvinenej.

27. Podľa § 2 ods. 1 EP exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí (ďalej len „exekučná činnosť“).

28. Podľa § 3 EP exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle. Pri výkone svojej činnosti je viazaný len Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami podľa čl. 7 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, zákonmi, inými všeobecne záväznými právnymi predpismi vydanými na ich vykonanie a rozhodnutím súdu vydanom v exekučnom konaní.

29. Podľa § 4 EP činnosť exekútora je nezlučiteľná s pracovným pomerom alebo s obdobným pracovným vzťahom, podnikaním, členstvom v štatutárnom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo členstvom v dozornom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo s

vykonávaním inej zárobkovej činnosti s výnimkou vedeckej, pedagogickej, literárnej, umeleckej a publicistickej činnosti.

30. Podľa § 5 ods. 1 EP v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má exekútor postavenie verejného činiteľa.

31. Podľa § 5 ods. 2 EP vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci.

32. Podľa § 6 ods. 1 EP exekútor riadi činnosť exekútorského úradu, ktorý v jeho mene plní úlohy spojené s odborným, organizačným a technickým zabezpečením exekučnej činnosti.

33. Podľa § 14 ods. 1 EP exekútor pri svojej činnosti používa preukaz exekútora, pečiatku, pečatidlo a odznak, ktoré obsahujú

- a) jeho meno, priezvisko a akademický titul,
- b) označenie „súdny exekútor“,
- c) sídlo exekútora,
- d) štátny znak Slovenskej republiky.

34. Podľa § 219 EP exekútor je disciplinárne zodpovedný za disciplinárne previnenie.

35. Podľa § 220 ods. 1 EP disciplinárnym previnením je zavinené porušenie povinností pri výkone činnosti exekútora, porušenie sľubu, správanie, ktorým narúša dôstojnosť svojej funkcie, a pokračovanie napriek predchádzajúcej výzve vo výkone činnosti, ktorá je nezlučiteľná s funkciou exekútora.

36. Podľa § 6 ods. 1 Kancelárskeho poriadku pre súdnych exekútorov vydaného Výnosom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky z 15. júna 1998, číslo 1618/1998-60 (ďalej len „Kancelársky poriadok“), písomnosti prijíma exekútor alebo poverený zamestnanec exekútora. Prijatie písomností nesmie byť odmietnuté a už prijaté písomnosti nesmú byť vydané späť, a to ani tomu, od koho boli prijaté. Písomnosti ktoré nie sú adresované exekútorovi (exekútorskému úradu) alebo zamestnancovi exekútora, nemožno prijať.

37. Podľa § 9 ods. 2 veta prvá Disciplinárneho poriadku Slovenskej komory exekútorov (ďalej len „Disciplinárny poriadok“), predseda senátu doručí kópiu návrhu disciplinárne obvinenému do vlastných rúk.

38. Žalobkyňa v kasačnej sťažnosti namietala neúčinnosť doručenia návrhu na začatie konania ako aj oboch rozhodnutí disciplinárnej komisie, nakoľko uvedené písomnosti neboli žalobkyni doručované do vlastných rúk fyzickej osoby - občana, ale tieto prevzal splnomocnenec - zamestnanec exekútorského úradu, ktorý však nebol splnomocnený na preberanie zásielok určených žalobkyni do vlastných rúk ako fyzickej osoby.

39. Žalobkyňa ako disciplinárne obvinená v prejednávanej veci vystupovala v pozícii súdnej exekútky, teda osoby štátom určenej a splnomocnenej na vykonávanie exekučnej činnosti (núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí) a nie v pozícii fyzickej osoby, pri ktorej sa vyžaduje jej označenie dátumom narodenia a adresou jej bydliska. Teda v uvedenom prípade išlo o žalobkyňu - súdnu exekútku majúcu postavenie verejného činiteľa, pri výkone exekučnej činnosti, ktorý je súčasne výkonom verejnej moci. Súdny exekútor po vymenovaní do funkcie súdneho exekútora zriadi exekútorský úrad, ktorý v jeho mene plní úlohy spojené s odborným, organizačným a technickým zabezpečením exekučnej činnosti; exekútorský úrad tak predstavuje personálny substrát exekučnej činnosti, na čele ktorého stojí súdny exekútor, ktorý zodpovedá za jeho chod. Tento personálny substrát predstavuje samotný súdny exekútor. V predmetnej veci sa žalobkyňa dopustila disciplinárneho previnenia (bližšie pozri bod 25 tohto rozsudku) v súvislosti s výkonom činnosti exekútora, teda v súvislosti s plnením svojich úloh a povinností plynúcich z tohto jej postavenia. Bol preto správny postup žalovanej, ak v priebehu

disciplinárneho konania doručovala príslušné písomnosti žalobkyni v pozícii súdnej exekútorky na adresu sídla jej exekútorského úradu, ktorý súdna exekútorka riadi a za jeho činnosť zodpovedá a tieto nedoručovala žalobkyni v pozícii fyzickej osoby. Pokiaľ potom zásielku/zásielky preberal zamestnanec exekútorského úradu oprávnený na preberanie zásielok (aj do vlastných rúk) na základe splnomocnenia, doručenie príslušných listín je potrebné považovať za riadne. Najvyšší súd sa preto stotožňuje s názorom krajského súdu, ktorý uzavrel, že konanie súdneho exekútora je konaním exekútorského úradu, a preto aj doručovanie do vlastných rúk súdneho exekútora je doručovaním na adresu sídla jeho exekútorského úradu. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu tiež vyplýva, že žalovaná správne postupujúc podľa § 9 ods. 2 veta prvá Disciplinárneho poriadku doručila Oznámenie o začatí disciplinárneho konania a o vymenovaní disciplinárneho senátu aj spolu s návrhom na začatie disciplinárneho konania žalobkyni do vlastných rúk s tým, že príslušnú zásielku prevzal splnomocnenec žalobkyne (Preukaz splnomocnenca č. 1163/2010 s oprávnením preberať zásielky aj so službou „Do vlastných rúk“; č.l. 24 súdneho spisu).

40. V súvislosti s namietaným porušením § 24 ods. 1 a § 25 ods. 1 Správneho poriadku sa najvyšší súd stotožňuje s názorom krajského súdu, podľa ktorého vo veciach disciplinárneho konania proti exekútorom vzťah medzi Správnym poriadkom a Exekučným poriadkom a na jeho základe prijatým Disciplinárnym poriadkom Slovenskej komory exekútorov (§ 213 ods. 4 písm. b/ v spojení s § 217 ods. 3 EP) je na úrovni všeobecný - špeciálny zákon, kde Správny poriadok je všeobecným právnym predpisom a Exekučný poriadok špeciálnym právnym predpisom, ktorý má prednosť.

41. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 14. januára 2015, sp.zn. 7S/15/2014, ktorý vo veci tej istej žalobkyne a jej rovnako formulovanej námietke vyhovel, najvyšší súd uvádza, že nie je vylúčené, aby iný senát dokonca aj toho istého súdu dospel k odlišnému právnomu názoru (pozri § 2 ods. 2, 3 zákona č. 382/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Najvyšší súd nepovažuje tiež za výslovne nutné, aby iný senát odchyľujúci sa od právneho názoru iného senátu odôvodňoval svoj odlišný právny názor formou striktného porovnávania s predchádzajúcim (odlišným) rozhodnutím. Základnou úlohou tohto senátu však je, aby sa touto námietkou relevantne v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal a svoje (odlišné) závery dostatočným spôsobom odôvodnil. V prejednávanej veci krajský súd podľa názoru najvyššieho súdu si túto povinnosť splnil a svoje závery, na základe ktorých vyhodnotil predmetnú námietku žalobkyne ako nedôvodnú dostatočne a jasne zdôvodnil (bod 3 tohto rozsudku).

42. Žalobkyňa ďalej aj s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 20S/77/2014 dôvodila, že na disciplinárne konanie a na práva a povinnosti účastníkov tohto konania sa primerane použijú ustanovenia Trestného poriadku. Najvyšší súd k tejto námietke uvádza, že zákon č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v § 57 ods. 7 priamo odkazuje na primeranú aplikáciu Trestného poriadku, pokiaľ uvedený zákon alebo disciplinárny poriadok komory priamo neupravujú niektoré postupy v disciplinárnom konaní alebo postavenie, práva a povinnosti účastníkov konania. Z tu aplikovaného EP a k nemu prislúchajúceho Disciplinárneho poriadku nevyplýva podporné použitie ustanovení Trestného poriadku. Odhliadnuc od uvedeného však najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že v predmetnej veci bolo žalobkyni uložené disciplinárne opatrenie - peňažná pokuta, a teda jedná sa o oblasť spadajúcu pod správne trestanie. Potom povinnosťou správneho orgánu v konaní o administratívnom delikte (ktorého užšou kategóriou je práve disciplinárny delikt) pre nedostatok špeciálnej úpravy administratívneho trestania je postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúcich trestnoprávnu úpravu, a teda poskytnúť subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v Trestnom zákone a Trestnom poriadku obvinenému z trestného činu. Týka sa to predovšetkým otázok upravujúcich základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie (§ 2 Trestného poriadku - napríklad zásada zákonnosti, teda zásada stíhania len zo zákonných dôvodov, zásada prezumpcie neviny, zásada *ne bis in idem*, a iné) a tiež dodržania zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukládanie sankcií v rámci správneho trestania (napr. absorpčná zásada).

43. Najvyšší súd dáva do pozornosti tú skutočnosť, že aplikácia ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku v oblasti správneho práva (správneho trestania) nesmie byť bezbrehá; vždy je nutné si uvedomovať vzájomné odlišnosti práva správneho a trestného, i napriek tomu, že obe možno zaradiť do kategórie práva verejného. Preto povinnosťou správneho orgánu v konaní o administratívnom delikte (tu konkrétne disciplinárnom delikte) nie je postupovať striktnie podľa ustanovení Trestného poriadku a Trestného zákona, čo je len povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní. Zároveň je potrebné prihliadať aj na povahu subjektu porušujúceho svoje povinnosti v rámci vyvodzovania administratívnej zodpovednosti na úseku disciplinárnych vzťahov. Pokiaľ sa teda v predmetnej veci žalobkyňa ako súdna exekútorka (nie ako fyzická osoba/občan) v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti dopustila disciplinárneho previnenia, potom postupu žalovanej nič nebránilo, aby doručovala listiny na adresu sídla exekútorského úradu žalobkyne. Na uvedenom tiež nič nemení ani tá skutočnosť, že tieto listiny prevzal zamestnanec žalobkyne splnomocnený na preberanie zásielok.

44. V súvislosti s dátumom vydania prvostupňového rozhodnutia (19. október 2011) nekorešpondujúcim s dátumom pojednávania, na ktorom bolo prvostupňové rozhodnutie vyhlásené (20. september 2011), najvyšší súd uvádza že síce sa jedná o istú zmätočnosť, táto však sama o sebe nemôže založiť nezákonnosť rozhodnutia. K tomu bez ďalšieho najvyšší súd poukazuje aj na ustálenú rozhodovaciu prax správnych súdov (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. decembra 2002, sp.zn. 4Sž/98-102/02), v zmysle ktorej dôvodom k zrušeniu rozhodnutia správneho orgánu môže byť len taká vada, ktorá mohla mať vplyv na správnosť, zákonnosť rozhodnutia. Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka.

45. Vady podľa § 195 SSP najvyšší súd nezistil.

46. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší súd námietku žalobkyne vyhodnotil ako nedôvodnú a kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP zamietol.

47. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší súd tak, že žalobkyni, ktorá v tomto konaní úspech nemala, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanej nárok na náhradu trov konania zo zákona vyplýva len v prípade, ak ich náhradu možno spravodlivo požadovať, čo podľa najvyššieho súdu v danej veci nebolo splnené (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta prvá SSP).

48. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.